

Книга створена на основі безцінних робіт Г'ю Очінклосса Брауна, Іммануїла Великовського, Захарії Сітчіна, Ганса Беллами й Карла Брюггера, а також ключових подій, описаних у Старому Заповіті.

Теорії появи континентів, океанів, гір, озер і вулканів, розглянуті в цій книзі, суперечать загальноприйнятим, однак наведені на їхній доказ аргументи цілком наукові. Читач цієї книги зможе ознайомитися з революційним підходом до проблем появи нашого Всесвіту, зародження небесних тіл та їхньої долі.

Детальний опис призначення всіх міжгалактичних споруд на Землі є безсумнівним проривом у розкритті основних таємниць давнього світу.

Автор запрошує читача приєднатися до цієї мандрівки та зробити власні висновки.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Завдяки появі супутникового зображення, відкриттям учених і дослідників та їхнім безцінним роботам стала можлива поява цієї книги.

Вступ

У дитинстві ми, затамувавши подих, слухали й читали міфи й історії про давніх шукачів пригод і приховані скарби, вимерлих мамонтів і динозаврів, піраміди та старовинні міста, далекі зірки й таємничі галактики. Тоді ми вірили, що батьки приховують від нас багато відповідей, і одного разу, коли ми виростемо, обов'язково отримаємо відповіді на всі наші запитання. Минув час, ми виростили та стали більш досвідченими й більш обізнаними в багатьох сферах життя. Досягнувши настільки небажаного сорокаріччя, ми розуміємо, що перебуваємо на вершині своєї життєвої піраміди й незабаром повільно, але неухильно нам доведеться йти вниз. Поступово ролі міняються, і наступні покоління запитують нас про те саме, що й ми запитували своїх батьків. Намагаючись відповісти на питання: «хто ми й чому?», ми визнаємо, що не маємо жодного поняття про наше походження, крім описаного в Старому Заповіті. Спілкування зі старшими й, імовірно, мудрішими поколіннями доводить, що вся їхня мудрість не виходить за межі людських взаємин, політики й філософії, у той час як головне питання про нашу появу на цій планеті залишається відкритим.

У пошуках відповідей і з наближенням старості ми розуміємо, що, крім земного бажання щастя для самих себе, сенсом нашого існування стає забезпечення кращих умов життя для наших прямих нащадків — дітей і онуків; доля поколінь після них дивним чином опиняється поза нашими турботами. Оскільки «щастя» — це процес росту (фізичного, розумового, фінансового чи будь-якого іншого), після досягнення апогею будь-яке уповільнене зростання може стати причиною втрати інтересу до життя. Урешті-решт визнання нашої беспорядності перед «Його Величністю Часом» і усвідомлення нашого неминучого наближення до кінцевого пункту поступово приводять

нас до нашої самозаспокійливої та мстивої непокори небесам. «Я піду, але мої нащадки житимуть». Із цим самозаспокійливим гаслом мільйони й мільйони людей ішли та йдуть у небуття.

Удавшись до порівняння з комп'ютерами, людей можна описати як носіїв різних програм. Відповідно, новонароджена дитина — це ще один «чип пам'яті», який збирає інформацію, отриману з перших днів свого життя. Інформацію ми записуємо мимоволі, безвідносно до нашого прагнення щось дізнатись. У цьому й полягає причина того, що багато батьків прагнуть передати своєму потомству власний або ж схожий уклад життя, інакше, на їхню думку, воно буде наповнене казна-чим. Незалежно від раси й національності народжена в певному суспільстві дитина поглинає мову, традиції цього конкретного середовища й розуміє його краще за інші.

Протягом життя, «завантажуючи» певні «програми», ми формуємо наші особистості, відповідно, наші фізичні й інтелектуальні характеристики можна описати так:

1. Ми те, що ми їмо (мається на увазі їжа), і ми те, що ми поглинаємо (мається на увазі інформація).
2. Маючи можливість зважувати всі факти, зібрані протягом існування нашої цивілізації, ми можемо пояснити появу нашого Всесвіту й, отже, переглянути гіпотези щодо появи людства на цій планеті. Все, що нам потрібно зробити, — прийняти аргументи наших предків і спробувати поглянути на все з їхнього боку.

Академічна наука

Нині все більше критикують академічну науку та її бюрократичний апарат, адже все, що не вписується в її усталені догми, автоматично нею відхиляється. Однак не треба забувати, що сучасний спосіб життя людства є заслугою власне академічної науки та її досягнень, які, звісно, не є досконалими і, можливо, у світі існують більш прогресивні й дешеві технології; «руйнувати» ж сучасну академічну науку, не запропонувавши нічого натомість, означає знову повернутися в «кам'яну добу».

Археологи постійно знаходять артефакти, призначення, принцип дії або ж походження яких не можуть бути пояснені з позицій наявних наукових теорій. Якщо немає пояснення їхнього походження, їх перевозять в архівні сховища. Але наука ж була створена нами, людьми. Якщо ми бачимо об'єкт уперше, наш мозок починає шукати аналогічні форми в нашій пам'яті, щоб порівняти їх із тим, що перед нами. Якщо пошук не приносить жодних результатів, то невдовзі ми намагаємося переконати себе, що цього не могло бути, і якщо ми ніколи не побачимо цей об'єкт знову, то зрештою вважатимемо його витвором нашої уяви. Коли ми геть забудемо про нього — питання часу. Час лікує.

Подібно до нашого розуму, наша наука також має свою «козирну карту» — «Його Величність Час». Наприклад, наука стверджує, що Земля та Місяць з'явилися чотири з половиною мільярди років тому. У нас, людей, середня тривалість життя складає близько 70 років, тож мільйони й мільярди років означають щось незбагненне та ледь мислиме. Цим проблема вирішена. Ніхто більше не хоче ставити ніяких питань.

Палеонтологи й досі знаходять скам'янілості динозаврів у різних шарах земної кори. Відповідно до сучасної науки процес утворення осадових порід унаслідок відкладання матеріалу на поверхні Землі триває сотні років. Розглядаючи кожен шар як утворений у якийсь певний період часу, вчені дійшли висновку, що динозаври жили на Землі від 231,4 до 66 мільйонів років тому. Але це твердження має право на існування лише в одному випадку: мільйони років абсолютно стабільних умов навколишнього середовища на Землі.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>